

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.B.**, narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 19. 12. 2018, č. j. OAM-361/LE-LE05-BA04-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro

zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 4. 4. 2019.

2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný se nijak nevypořádal se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce, ačkoliv žalovanému bylo velmi dobře známo, že žalobce žil na území České republiky se svojí přítelkyní N.O., která má na území České republiky dlouhodobý pobyt a s kterou hodlá uzavřít manželství, **žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto skutečností vůbec nijak nevypořádal.**
3. *Při rozhodování o omezení osobní svobody cizince bylo třeba zvažovat obecný korektiv zásahu do osobního a rodinného života cizince a mělo být uplatněno analogicky ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukázal na to, že Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) opakovaně přezkoumává míru zásahu rozhodnutí o zajištění podle ustanovení § 46a zákona o azylu do soukromého života žadatelů o mezinárodní ochranu a předmětné námitky neodmítá jako irelevantní. V této situaci hodnotí především dobu, kdy byl rodinný život navázán a eventuální legitimní očekávání cizince ohledně vedení rodinného života. Např. v rozsudku č.j. 1 Azs 20/2015-45 NSS uvedl: „Nejvyšší správní soud se poté zabýval námitkou nepřiměřenosti povinnosti setrvat v ZZC vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je ji v tzv. cizineckých věcech nutné posoudit z hlediska několika faktorů, mezi které patří: rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen; rozsah vazeb na smluvní stát; zda existují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu; imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a důvody veřejného pořádku (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39). Dalším důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (viz Kmec, J, Kosař, D, Kratochvíl, J. Bobek, M Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).“*
4. Ačkoliv žalobce již přímo při podání své žádosti o mezinárodní ochranu zdůraznil to, jak je pro něj soužití s jeho přítelkyní zásadním důvodem jeho azylové žádosti, žalovaný se těmito otázkami vůbec nezabýval a soustředil se výlučně na údajnou účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, ačkoliv byl s ohledem na výše uvedené skutečnosti informován o tom, že zajištění žalobce bezesporu povede k nikoliv zanedbatelnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
5. Žalovaný tak byl povinen při svém rozhodování míru zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zvážit. Jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou napadené rozhodnutí nemůže obstát.

6. Žalobce z výše uvedených důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a z důvodu urychlení řízení, nežádal žalobce o nařízení ústního jednání. Současně žádal právní zástupce přiznání odměny za ustanovení zástupcem žalobce.
7. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný nejdříve pro upřesnění uvedl, že z titulní strany doplnění žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je patrné, že žalovanou stranou by měla být Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kaplanova 2055/4, 148 54, Praha. Z obsahu žaloby je však zřejmé, že žalovaným správním orgánem je Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, neboť právě tento je správním orgánem věcně příslušným, který vydal rozhodnutí, jež je předmětem řízení o žalobě, tj. č.j. OAM-361/LE-LE05-BA04-PS-2018.
8. Dále již žalovaný k samotnému obsahu žaloby konstatoval, že dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, může ministerstvo vnitra České republiky rozhodnout v případě nutnosti o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
9. Z informací poskytnutých žalovanému příslušnými orgány Policie České republiky dle § 87 odst. 1 zákona o azylu tento zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Praha“) č. j. KRPA-462716-11/ČJ-2018-000022 ze dne 8. 12. 2018 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byly následující skutečnosti. Dne 8. 12. 2018 se při pobytové kontrole žalobce prokázal padělaným dokladem Polské republiky. Následnou lustrací bylo zjištěno, že pobývá na území České republiky neoprávněně, bez platného povolení k pobytu, a za další, že byl v období od 15. 11. 2006 do 15. 11. 2009 veden v evidenci nežádoucích osob. Z těchto důvodů byl OPKPE Praha žalobce dne 8. 12. 2018 zajištěn do zařízení pro zajištění cizinců a dne 10. 12. 2018 mu bylo útvarem cizinecké policie uloženo vyhoštění na dobu 4 let. Z jednání žalobce bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Dne 15. 12. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu.
10. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve*

chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.“ (z rozsudku NSS v Brně, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS v Brně ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán došel k závěru, že uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu by nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu zákonem uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (v podrobnostech odkázáno na napadené rozhodnutí o zajištění).

11. Žalovaný nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se žalobou namítaného porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný je přesvědčen, že míru zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nebyl za daných okolností povinen zkoumat a v této souvislosti se domnívá, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele rozhodně nelze vztahovat na všechna rozhodnutí. Zajištění cizince (ve smyslu zákona o azylu) je speciálním institutem, ke kterému lze přistoupit pouze při naplnění jedné z taxativně uvedených podmínek předmětného zákona. Jak vyplývá z výše popsaných skutečností, zákonná podmínka bezesporu naplněna byla, a proto byl žalobce v souladu se zákonem o azylu zajištěn. Za další, žalovaný byl povinen zvolit při svém postupu takové řešení, které je v souladu s veřejným zájmem - tím je bezpochyby zájem na dodržování zákonů České republiky, jakož i jiných právních předpisů, a současně zamezení jejich obcházení. Uvedené chování žalobce, kdy tento naprosto vědomě pobýval na území České republiky nelegálně bez jakéhokoli dokladu a oprávnění k pobytu (pozn. a to od roku 2006), přičemž si opatřil padělaný doklad Polské republiky, vydával se tak za občana Evropské unie a vyhýbal se po celou dobu svým povinnostem, jež jsou spojené s pobytem na území České republiky, potažmo Evropské unie, je odhlédnutí od zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zcela na místě a v souladu s veřejným zájmem. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že právo na ochranu rodinného a soukromého života nemůže být absolutní a může být omezeno v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pokud je to nezbytné v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Nelze si také nevšimnout, že žalobce po celou dobu neuvedl žádné významné důvody, vztahující se k jeho rodinné situaci, které by měl správní orgán vzít v úvahu, když se žalobce pouze zmínil o tom, že na území České republiky pobývá od roku 2009 s družkou a žádné další informace k tomuto neposkytl. Není možné též přehlédnout, že vztah žalobce s jeho družkou vznikl již v době, kdy žalobce vědomě pobýval na území České republiky neoprávněně a věděl, že jeho rodinný a soukromý život nemůže být zaručitelný, a to právě vzhledem k tomu, že bude muset z území České republiky v důsledku svého imigračního statusu jednoho dne vycestovat. V čem konkrétně spatřuje žalobce zásah do jeho soukromého a rodinného života nebylo též blíže vysvětleno. Žalovaný uzavírá, že k zásahu do soukromého a rodinného práva žalobce nedošlo, neboť odloučení od družky žalobce, nelze vzhledem ke všem okolnostem případu považovat za nepřiměřený zásah.

12. Žalovaný se domnívá, že rozhodnutí o zajištění je též v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a odkázal v této souvislosti na rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Azs 326/2017-30 a na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 9. 2017, č. j. 17 A 84/2017-62 z kterých je patrné, že zákon o azylu správnímu orgánu výslovně neukládá povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince při rozhodování o zajištění. Současně také Krajský soud v Plzni poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které se nejedná o neoprávněný zásah do práva na ochranu soukromého a rodinného života, pokud je přijaté řešení v souladu se zákonem, sleduje naléhavou společenskou potřebu a je přiměřené sledovanému účelu.
13. Žalovaný se též ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, vyjádřeném v rozsudku č. j. 4 Az 9/2010 ze dne 24. 2. 2011, který uvádí následující: „*V případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky.*“ Záleží tedy pouze na žalobci, zda si legálnost svého dalšího pobytu na území České republiky zajistí v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, když tento nabízí žalobci dostatečně velký prostor k realizaci snahy pobývat společně se svou družkou na území ČR.
14. Pro soudní řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako irelevantní. Na základě okolností celého případu je žalovaný toho názoru, že nebylo jednáno v rozporu ani s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod či s existující judikaturou správních soudů.
15. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
16. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
17. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
18. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
19. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení*

mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

20. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
21. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
22. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že se žalovaný nevypořádal se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce.
23. Soud považuje za vhodné se již v úvodu své argumentace vypořádat s často rozporovaným a nyní namítaným ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, jímž žalobce v žalobě argumentuje. Dle žalobcova výkladu uvedeného ustanovení, by mělo v obdobných případech jako je ten žalobcův, docházet k analogii § 174a, což se má následně projevit při posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého života žalobce v řízeních o zajištění dle ust. § 46a zákona o azylu. K namítanému soud konstatuje, že ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, nebylo koncipováno, aby zasahovalo rovněž do zákona o azylu, nýbrž zůstávalo výhradně ve sféře zákona o pobytu cizinců, jenž obsahuje konkrétní vymezení případů, kdy může být aplikováno. Z již uvedeného, zákon o pobytu cizinců „sám“ uvádí v příslušných ustanoveních, kdy může být ustanovení § 174a aplikováno, nelze tedy jeho aplikovatelnost vykládat absolutisticky jak tomu činní žalobce a rozšiřovat tak skrze analogii jeho působnost do dalších zákonů. K samotné analogii se soud vyjadřuje již jen stručně, neboť analogie jak vychází z právní nauky i praxe o správním právu, není vítaným jevem a je potřeba se jí vyvarovat. V souvislosti s tím soud poukazuje na fakt, že správní řád za účelem „přiměřenosti“ obsahuje vlastní úpravu (zásady postupu správních orgánů), na základě níž žalovaný postupoval a v tomto postupu soud neshledal žádná porušení zákona.
24. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 8. 12. 2018 při pobytové kontrole prokázal padělaným dokladem Polska, u něhož vzniklo podezření, že je padělán. Družka následně předložila žalobcův již neplatný cestovní doklad, na jehož základě byl ztotožněn. Následnou lustrací bylo zjištěno, že pobývá na území ČR neoprávněně, bez platného povolení k pobytu, a že byl v období od 15. 11. 2006 do 15. 11. 2009 veden v evidenci nežádoucích osob (ENO). Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu byl dne 8. 12. 2018 zajištěn, rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-462716-14/ČJ-2018-000022 ze dne 10. 12. 2018 mu uloženo vyhoštění na dobu 4 let. a byl umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání bylo totiž zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti.

25. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
26. V reakci na v žalobě odkázanou judikaturu NSS, odkazuje soud na tentýž judikát ze dne 8. 4. 2015 č.j. 1 Azs 20/2015-45 bod 23, jež přímo navazuje na žalobcem uvedený bod 22. V bodě 23 NSS uvedl: *„Jak zcela správně uvedl krajský soud, stěžovatel musel předpokládat, že dříve nebo později bude muset vycestovat, protože budoval svůj rodinný život v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu. K tomu je třeba připočíst výše popsané důvody veřejného pořádku včetně porušování imigračních pravidel v minulosti a vědomého uvádění nepravdivých informací státním orgánům. Při uložení povinnosti setrvat v ZZC proto byla zachována spravedlivá rovnováha mezi ochranou soukromého a rodinného života stěžovatele a protichůdným veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Rozhodnutí žalovaného nepředstavovalo porušení mezinárodního závazku vyplývajícího z čl. 8 Úmluvy.“*
27. Soud konstatuje, že ve výše uvedené judikatuře se jedná o skutkově velmi podobný případ, přičemž jak soud již uvedl, za okolností kdy žalobce pobýval na území ČR od roku 2006 až do současnosti nelegálně a současně se dopustil úmyslného trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny, za což mu byl uložen trest vyhoštění na jeden rok a dále opakovaně ignoroval své povinnosti vycestovat z ČR, nezbývalo správnímu orgánu než žalobce zajistit, neboť nezavdával příčinu myslet si, že do budoucna svým povinnostem dostojí. Rovněž z výše uvedeného vyplývá, že v případě posuzování dopadu rozhodnutí do soukromého života žalobce a na druhé straně veřejného zájmu, nelze než souhlasit s žalovaným, že v daném případě již veřejný zájem převažuje nad zájmem jednotlivce, tj. že dopady rozhodnutí do soukromého života nedosahují takové míry, aby převážily v daném případě nad těmi celospolečenskými.
28. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tj. již před pěti lety, jak uvedl žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu.
29. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
30. Ze shora uvedených důvodu by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez cestovního dokladu a pouze s padělky dokladů členské státu EU

(Polská republika). Své zákonné povinnosti spojené s opuštěním a pobytem na území ČR zcela ignoroval, a aby je obešel, zajistil si falešné doklady Polské republiky. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.

31. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 4-5 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
32. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: *„Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“*
33. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
35. Usnesením ze dne 17. 1. 2019, č. j. 17 A 11/2019-18, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2

úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 28. 1. 2019) ve výši 3.100 Kč/úkon, celkem tedy 6.200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 1919.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně